

[Kjeld Olesen.]

vil være forenelige med dansk sikkerhedspolitik.

Statsministeren har meget kort meddelt, at der for tiden ikke er planer om at ændre det eksisterende grundlag for Danmarks deltagelse i det forsvarspolitiske samarbejde inden for NATO. I øvrigt henviser statsministeren til resultatet af Seidenfadenudvalgets arbejde, der ventes færdigt til næste samling, og til resultatet af den kommende forsvarskommissions arbejde. Lutter pæne, beroligende bemærkninger. Skulle der være tegn til blåsevej, så er olien nu gyldt på bølgene.

Om hele spørgsmålet har været rejst i regeringspartiernes grupper, ved jeg ikke. Hvis det har været tilfældet, kan man meget let forestille sig, at det er blevet klaret med nogle bemærkninger om, at det er oppositionens naturlige forsøg på at kritisere regeringen. Gid det var så. Gid det forholdt sig sådan, at hele dette spørgsmål kun var et indenrigspolitisk anliggende mellem nogle partier. Men statsministeren ved, at sagen er langt alvorligere, udenrigsministeren ikke mindst ved det, og forsvarsministeren er klar over det.

De radikale landsmødevedtagelser kan deles op i to grupper: den, der har direkte med det forsvarspolitiske at gøre, og den, der mere griber ind i selve vor udenrigspolitik. Spørgsmålet om raketterne hører til den første gruppe. Forsvarsministeren siger, at man ikke kan afvikle raketterne uden at sætte noget andet i stedet, og henviser så i øvrigt til den meget omtalte kommission. Men statsministeren siger noget ganske andet. Også statsministeren henviser til kommissionen, men benægter ikke, at han da vil arbejde for de vedtagelser, der har fundet sted på hans partis landsmøde. Den radikale vedtagelse siger intet om, at raketterne skal erstattes af noget andet. Er det forsvarsministeren, eller er det statsministeren, der tegner regeringen? De kan ikke begge gøre det. Vi må have klarhed — ikke for at tilfredsstille vor nysgerrighed, men fordi regeringen har indledt et farligt dobbeltspil om landets udenrigs- og forsvarspolitik. På så vigtige områder kan en regering ikke tillade sig at tale med to tunger.

Og så kan man endda sige, at spørgs-

målet om raketternes afskaffelse eller ej ikke er det vigtigste. Langt mere alvorligt stiller det sig med de øvrige radikale krav om afvikling af NATO-havne, NATO-øvelser og NATO-depoter. Forsvarsministerens svar går stort set ud på, at der ikke er tanker om sådanne planer. Det vil ikke være forsvarligt at afvikle NATO-havnene; de planlagte øvelser for næste år er planlagt uden hensyn til det radikale krav, og med hensyn til depoterne kan forsvarsministeren ikke se mulighed for en afvikling, men henviser endnu en gang til kommissionens behandling.

Hvad forsvarsministeren forståeligt nok ikke vil komme ind på i sit svar, er de vidtrækkende konsekvenser for vor sikkerhedspolitik, en opfyldelse af de radikale krav vil få. I sin yderste konsekvens er det ganske simpelt spørgsmålet om en direkte dansk udmeldelse af det integrerede militære samarbejde. Det vil betyde en reel opløsning af den nuværende ordning, hvor chefen for de operative styrker samtidig er chef for fælleskommandoen. Det vil indebære et isoleret dansk forsvar på samme måde som det franske.

Det er muligt, kan man sige, men når forsvarsministeren henviser til kommissionsbehandlingen og statsministeren yderligere til Seidenfadenudvalgets resultat, så ligger jo egentlig ikke heri, at der er tanke om at tage det radikale landsmøde alvorligt. Jeg må gå ud fra, at denne tankegang har rådet såvel hos forsvarsministeren som hos udenrigsministeren under samrådet i udvalget. Men så har disse to ministre i givet fald ikke haft megen kontakt med statsministeren, da han udfærdigede sit skriftlige svar, som kan ses i tillægsbetænkningen. Det direkte spørgsmål til statsministeren lyder:

„Agter statsministeren, der på det radikale landsmøde accepterede de trufne forsvarspolitiske beslutninger, at arbejde for disses gennemførelse som regeringens politik?“

Statsministerens svar lyder:

„Der er i regeringen for tiden ingen planer om at ændre det eksisterende grundlag for Danmarks deltagelse i det forsvarspolitiske samarbejde inden for NATO.“

Og så kommer det: